

РЕШЕНИЕ

№ 5953

гр. София, 30.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 06.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **8672** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 147 и сл. от АПК вр. чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано по жалба на К. К. В. [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-001671 от 12.03.2019г. на Началник група в Отдел ПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б."а" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка–временно отнемане на свидетелството му за правоуправление на МПС до отпадане на основанието.

Жалбоподателят твърди, че Заповедта за налагане на ПАМ е незаконосъобразна, тъй като решението на ТЕЛК е за срок от 1 година и е изтекло още през 2016г. Към момента на издаването на ПАМ В. притежава валидно СУМПС. Моли атакуваната Заповед за налагане на ПАМ да бъде отменена.

В съдебно заседание по делото адв. Н.Б.- пълномощник на жалбоподателя по същество поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена. Претендират се разноси.

Ответната страна - Началник група в Отдел ПП-СДВР, редовно призована, не взема становище по жалбата.

СГП, редовно призована не изпраща представител.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и доводите на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-001671 от 12.03.2019г. на Началник група в Отдел ПП-СДВР била издадена въз основа на това,

че В. имал издадено решение на ТЕЛК №216/21.01.2015г. Видно от последното водещата диагноза е „G40.6 G. mal припадъци /с малки припадъци или без тях/, неуточнени“. За лицето имало издадена етапна епикриза и експертно становище с изх.№38/22.10.2014г., издадено от УМБАЛ [фирма], с диагноза „Симптоматична епилепсия – генерализирани тонични – клонични пристъпи“.

Позовавайки се на изложеното, административният орган приел, че В. не отговаря на медицинските изисквания за водач на МПС, поради което с оспорената си в настоящото съдебно производство Заповед на основание чл. 171, т.1, б."а" от ЗДвП отнел временно свидетелството му за правоуправление на МПС до отпадане на основанието.

Установено е, че жалбоподателят е правоспособен водач на МПС, категория "В", с валидност на последното до 27.07.2019г.

По делото е представено решение на ТЕЛК №216/21.01.2015г.. с водещата диагноза - „G40.6 G. mal припадъци /с малки припадъци или без тях/, неуточнени“. Срока на продължителност 1 година.

По делото бе изслушано заключението на СМЕ. Вещото лице заявява, че жалбоподателят е с диагноза епилепсия - диагнозата епилепсия попада в разпоредбите на заболявания със специално наблюдение и отчет, когато се касае за управление на МПС, предвид факта, че протича с пристъпи, съпроводени със загуба на съзнание и загуба на контакт с околната среда и съответно риск от ПТП. Заболяването се лекува и наблюдава продължително и пациента трябва да отговаря на строги критерии за излекуване, за това че е овладяно заболяването и след това да се вземе преценка за водач на МПС . Не случайно в решенията на ТЕЛК в една задължителна точка е отбелязано, че те не са подходящи за работа с машини, на височини, около водни басейни и др. това е с оглед тяхната и на околните безопасност. Състоянието на жалбоподателя към момента на прегледа е добро, но това е характерно по принцип за заболяването епилепсия, в обичайния случай то не се манифестира с никакви неврологични дефицити и именно за това се правят обективни изследвания като електроенцефалография, видео ЕЕГ, изследване на кръв за проследяване концентрацията, образни изследвания това трябва да се наблюдава и контролира от невролог в продължително време, за да бъде обективизирано състоянието. Към момента от еднократен прием не мога да дам заключение. Когато се попълва медицинско за пред КАТ невролога пита задължително лицето дали има припадъци, той отрича, или не отрича, ако не отрича това означава, че се води на диспансер и има документация. Тези решения се дават от ТОЛЕК, която дава разрешението, или преценката на дадено лице да е в състояние да бъде водач.

По делото е прието като доказателство, влязло в сила решение на ТОЛЕК-С. за период от 1 година, от което става видно, че лицето отговаря на изискванията за физическа годност към водач на МПС, категория В, като подлежи да нов преглед след 1 година. Не отговаря на изискванията за физическа годност към водач на МПС от категория АМ, Е.

Горната фактическа обстановка, принципно безспорна между страните, съдът приема за установена въз основа на писмените доказателства по административната преписка и тези, приобщени в хода на съдебното дирене, чийто съвкупен анализ не налага различни изводи.

Въз основа на горната фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е депозирана в законоустановения срок по чл. 149, ал.1 от АПК и от

легитимиран субект, поради което я прави процесуално допустима, а разгледана по същество се преценява и като основателна.

По силата на императивната норма на чл. 171, ал.1, т.1 б."а" от ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата се отнема временно свидетелството за правоуправление на водач, за когото видимо се установи, че не отговаря на медицинските или психологическите изисквания – до отпадане на основанието. Съгласно НАРЕДБА № 3 от 11.05.2011 г. за изискванията за физическа годност към водачите на моторни превозни средства и условията и реда за извършване на медицинските прегледи за установяване на физическата годност за водачите от различните категории/ обн., ДВ, бр.39 от 20.05.2011 г., изм. и доп., бр.30 от 15.04.2016г., бр.11 от 2.02.2018 г., в сила от 2.02.2018г. /Наредбата/ чл.3, ал.2 - Водачите на моторни превозни средства и кандидатите за придобиване на правоспособност за управление на МПС трябва да отговарят на изискванията за физическа годност за категорията, която притежават, съответно категорията, за която придобиват правоспособност.

По делото няма спор, че В. е правоспособен водач на МПС, категория "В", с валидност на последното до 27.07.2019г.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредбата - Когато лицето има някое от заболяванията или състоянията, посочени в приложение №2, общопрактикуващият лекар отбелязва в удостоверението по чл. 9, ал. 1, че лицето подлежи на освидетелстване от ТОЛЕК.

По делото не се спори, че към момента на издаването на решение на ТЕЛК №216/21.01.2015г. на жалбоподателя е поставена диагноза за заболяване от приложение № 2 от наредбата. При наличието на така установеното, била издадена Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-001671 от 12.03.2019г. на Началник група в Отдел ПП-СДВР. Заповедта е издадена след повече от три години след изтичането на едногодишния срок на действие процесното решение на ТЕЛК от 21.01.2015г.

Съгласно чл. 170, ал.1 от АПК в хода на производството административният орган следва да установи съществуването на фактическите обстоятелства, на които се е позовал при издаване на оспорения си акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Съдът намира, че в конкретния казус дължимото доказване не е проведено, тъй като от събраните в хода на съдебното дирене доказателства не се установява по несъмнен и категоричен начин, че В. не отговаря било на медицинските изисквания за водач на МПС.

Страните по делото не спорят, затова че заболяванията посочено в решението на ТЕЛК попада в списъка на визираните в приложение №2 на Наредбата. По делото обаче, не бяха ангажирани доказателства от административни орган, от които да стане видно, че към датата на постановяването на процесната ПАМ лицето не отговаря на изискванията за физическа годност за категорията, която притежават, съобразно предвидения в закона ред. Последният е регламентиран в Наредбата, която изрично посочва, кой са органите и какъв е реда, по който се установява, дали водачите на моторни превозни средства отговарят на изискванията за физическа годност за категорията, която притежават. Когато едно лице е диагностицирано със заболяване посочено в приложение № 2 от наредбата, то следва да бъде развита процедурата предвидена в чл.6 и следващите в наредбата. Съгласно чл.10, ал.1 от Наредбата - Когато лицето има някое от заболяванията или състоянията, посочени в приложение № 2, общопрактикуващият лекар отбелязва в удостоверението по чл. 9, ал. 1, че

лицето подлежи на освидетелстване от ТОЛЕК. Именно погледнатата комисия, е органа, който следва да даде заключение за това, дали лицето отговаря на изискванията за физическа годност за да бъде водач на МПС от определена категория. В този смисъл, визираното в Заповедта за ПАМ решение, според настоящият състав би могло да послужи като основание за провеждането на процедурата по чл.10 и следващите в Наредбата, а не самостоятелно основание за издаване на заповед за ПАМ. Още повече, че срока на действие на същото е изтекъл преди повече от 3 години, преди издаването на актуваната заповед

Именно процедурата предвидена в чл.10 и следващите от наредбата е иницирана от жалбоподателя в хода на производството пред съда. На В. е издадена Карта за оценка на физическата годност на водача за придобиване на свидетелство за правоуправление на МПС. Заключение на Транспортна областна лекарска експертна комисия е, че лицето В. отговаря на изискванията за физическа годност към водач на МПС, категория В, като подлежи да нов преглед след 1 година. Не отговаря на изискванията за физическа годност към водач на МПС от категория АМ, Е. Последното обстоятелство е установено на дата 25.06.2020г. Акта на ТОЛЕК не е обжалван и влязъл в законна сила.

В нарушение на изискването на чл. 35 и чл. 36 от АПК в хода на производството пред административния орган не са събрани доказателства относно централния подлежащ на доказване факт – дали водачите на моторни превозни средства отговарят на изискванията за физическа годност за категорията, която притежават съобразно предвидения в закона ред. Последното обстоятелство, представляващо съществено нарушение на процесуалните правила е резултирало в неизясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая, съответно – и в постановяване на заповедта за ПАМ при фактическа липса на доказателства за това, че спрямо В. е налице правното основание по см.чл. 171, т.1, б."а" от ЗДвП.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав приема, че в хода на съдебното дирене не са представени и не са събрани доказателства относно възприетото от административния орган наличие на основанието на чл. 171, т.1, б."а" от ЗДвП спрямо жалбоподателя. Изложеното обосновава извод за неправилно приложение на материалния закон по см.чл. 146, т.4 от АПК при постановяване на оспорения акт, респективно – и за основателност на жалбата, което налага уважаването ѝ чрез отмяна на заповедта за налагане на ПАМ.

При този изход на делото претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е основателна. Те се констатираха в размер на 710 лв. – 10 лв. заплатена ДТ, 500 лв. адвокатски хонорар и 200 лв. възнаграждение на вещо лице за изслушана СМЕ. Същите следва да бъдат заплатени от бюджета на администрацията - СДВР в структурата, на която се явява и административният орган, издал обжалваната заповед.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на К. К. В. [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителни административни мерки № 19-4332-001671 от 12.03.2019г. на Началник група в Отдел ПП-СДВР, с която на основание чл. 171, т.1 б."а" от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на

свидетелството му за правоуправление на МПС до отпадане на основанието.
ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на К. К. В. [ЕГН]
сумата от 710 /седемстотин и десет/ лева разноски по делото.
Решението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл.172 ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: